

Άγιος Νήφων ο Β΄, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως (†1508)-Αγιορείτης Άγιος

του

Καταγόταν από ευγενική οικογένεια της Πελοποννήσου.

Τα πρώτα γράμματα διδάχθηκε στην πατρίδα του, «είχε δε και τόσον δεξιών νουν, οπού εις ολίγον καιρόν απέρασεν όλους τους συμμαθητάς του εις τα μαθήματα». Στην Επίδαυρο υποτάχθηκε στον ενάρετο Γέροντα Αντώνιο, ο οποίος του φόρεσε το μοναχικό σχήμα και από Νικόλαο τον ονόμασε Νήφωνα. Εργόχειρο είχε την καλλιγραφία και ποτέ δεν άφηνε την προσευχή, τη σιωπή και τη μελέτη. «Ούτε βιβλίον Εκκλησιαστικόν ανέγνωσε χωρίς να χύση δάκρυα».

Μετά τον θάνατο του Γέροντός του γνωρίσθηκε με τον σοφό Αγιορείτη Ζαχαρία και, αφού περιόδευσαν διάφορους τόπους προς στηριγμό των χριστιανών, εγκαταστάθηκαν στην Αχρίδα, στη μονή της Θεοτόκου. Όταν ο Ζαχαρίας εξελέγη αρχιεπίσκοπος Αχριδών, ο Νήφων ήλθε με την ευλογία του στο Άγιον Όρος και επισκέφθηκε διαδοχικά τις μονές Βατοπεδίου, Παντοκράτορος, Μ. Λαύρας και Διονυσίου, όπου χειροτονήθηκε διάκονος και πρεσβύτερος. Ήταν αγαπητός απ' όλους τους Αγιορείτες για τη σπάνια σοφία και την ασυνήθιστη ταπεινώσή του. «Όλοι εθαύμαζαν την σύνεσιν των λόγων του. Ότι τόσον γλυκός ήτον εις το λέγειν, οπού δεν εδύνατο τινάς να τον χωρισθή αλλά από την γλυκύτητα των λόγων του αλησμονούσε και την σωματικήν τροφήν».

Χωρίς τη θέλησή του εξελέγη μητροπολίτης Θεσσαλονίκης (1482) και από εκεί

προβιβάσθηκε στον πατριαρχικό θρόνο στα τέλη του 1486, όπου παρέμεινε μέχρι το 1488. Μετά τη δεύτερη εκθρόνισή του το 1498, ύστερα από διετή περίπου πατριαρχεία, προσκλήθηκε από τον ηγεμόνα Ράδουλο (1496-1508) στη Βλαχία για να διοργανώσει την Εκκλησία και να διδάξει τον λαό, και «όλοι τον εδέχθησαν ως απόστολον του Κυρίου». Τον συνόδευσαν οι όσοι μαθητές του Μακάριος και Ιωάσαφ. Αμέσως, με μεγάλο ζήλο επιδόθηκε στο έργο του, σώζοντας τη Ρουμανική Εκκλησία από την έντονη παπική προπαγάνδα, την ηθοφθορία και αμέλεια κλήρου και λαού και «όλοι εδόξαζον τον Θεόν, οπού τους απέστειλε τοιούτον φωστήρα, και τους ωδήγησεν εις την οδόν της αληθείας και τον ωνόμαζον Νέον Χρυσόστομον». Επειδή όμως ο ηγεμόνας στάθηκε ασεβής στους θείους νόμους, αφού τον νουθέτησε ο άγιος, αποσύρθηκε στη μονή του Διονυσίου, όπου μετά από θαυμαστούς αγώνες ανεπαύθη. Είχε επιστρέψει αγνώριστος στη μονή και είχε ζητήσει το διακόνημα του βουρδουνάρη.

Το τίμιο λείψανό του πολλά θαύματα τέλεσε, φυλάγεται σε θαυμάσια λάρνακα στη μονή του και η κάρα του με το δεξί του χέρι σε μονή της Ρουμανίας. Ο τάφος του βρίσκεται πλάϊ στο ναό του κοιμητηρίου της μονής.

Πρώτος βιογράφος του (1517) ο μαθητής του και Πρώτος του Αγίου Όρους Γαβριήλ (1527-1528). Την ακολουθία του έγραψε ο γνωστός ιατρός Ιωάννης Κομνηνός, ο μετέπειτα μητροπολίτης Δρύστρας Ιερόθεος. Την ακολουθία αυτή αναθεώρησε και βελτίωσε ο άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης, ο οποίος συνέταξε τα εγκώμια.

Στη μονή Διονυσίου υπάρχει παρεκκλήσιο προς τιμή του Αγίου, κτίσμα του 1782 και έξω της μονής Κάθισμα του αγίου Νήφωνος και το ιστορικό προσκυνητάρι, όπου του έγινε η υποδοχή ως πατριάρχη, ιδιότητα που αποκαλύφθηκε στον ηγούμενο με όραμα, γιατί είχε κρυφθεί.

Η ιδιαίτερα μνήμη του τιμάται πανηγυρικά με ολονύκτιο αγρυπνία στην ασκητική μονή του μεγάλου αγίου στις 11 Αυγούστου.

Πηγή: [ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ](http://oi.agioi.tou.agiou.orous.com), Μοναχού Μωυσέως, Αγιορείτου - agioritikesmnimes.blogspot.gr